Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű és nem vált ki joghatást. Az EU intézményei semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért. A jogi aktusoknak – ideértve azok bevezető hivatkozásait és preambulumbekezdéseit is – az Európai Unió Hivatalos Lapjában közzétett és az EUR-Lex portálon megtalálható változatai tekintendők hitelesnek. Az említett hivatalos szövegváltozatok közvetlenül elérhetők az ebben a dokumentumban elhelyezett linkeken keresztül

►B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2017/352 RENDELETE

(2017. február 15.)

a kikötői szolgáltatások nyújtását és a kikötők pénzügyi átláthatóságára vonatkozó közös szabályokat biztosító keretrendszer létrehozásáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

(HL L 57., 2017.3.3., 1. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►M1	Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2020/697 rendelete (2020. május 25.)	L 165	7	2020.5.27.

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2017/352 RENDELETE

(2017. február 15.)

a kikötői szolgáltatások nyújtását és a kikötők pénzügyi átláthatóságára vonatkozó közös szabályokat biztosító keretrendszer létrehozásáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

I. FEJEZET

TÁRGY, HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy és hatály

(1) Ez a rendelet:

a) a kikötői szolgáltatások nyújtására vonatkozó keretrendszert hoz létre;

b) közös szabályokat állapít meg a pénzügyi átláthatóság és a kikötői szolgáltatási díjak, valamint a kikötőhasználati díjak vonatkozásában.

(2) E rendeletet a következő kategóriákba tartozó kikötői szolgáltatások (a továbbiakban: kikötői szolgáltatások) nyújtására kell alkalmazni vagy a kikötők területén belül vagy a kikötőkhöz vezető vízi útvonalakon:

a) tüzelőanyag-ellátás;

b) rakománykezelés;

c) kikötés;

d) utasforgalmi szolgáltatások;

e) a hajókon keletkező hulladék és a rakománymaradványok összegyűjtése;

f) révkalauz-szolgáltatás; és

g) vontatás.

(3) A 11. cikk (2) bekezdése a kotrásra is alkalmazandó.

(4) Ezt a rendeletet az 1315/2013/EU rendelet II. mellékletében felsorolt, a transzeurópai közlekedési hálózat részét képező valamennyi tengeri kikötőre alkalmazni kell.

(5) A tagállamok határozhatnak úgy, hogy ezt a rendeletet nem alkalmazzák az átfogó hálózatnak az Európai Unió működéséről szóló szerződés 349. cikkében említett legkülső régiókban fekvő tengeri kikötőire. Amennyiben egy tagállam úgy határoz, hogy nem alkalmazza ezt a rendeletet az említett tengeri kikötőkre, akkor erről a döntéséről tájékoztatja a Bizottságot.

(6) A tagállamok más tengeri kikötőkre is alkalmazhatják ezt a rendeletet. Amennyiben egy tagállam úgy határoz, hogy más tengeri kikötőkre is alkalmazza ezt a rendeletet, erről a döntéséről tájékoztatja a Bizottságot.

▼B

(7) E rendelet nem érinti a 2014/23/EU ([1]) és a 2014/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet ([2]), valamint a 2014/25/EU irányelvet.

2. cikk

Fogalommeghatározások

E rendelet alkalmazásában:

1. „tüzelőanyag-ellátás”: a vízi jármű meghajtására, illetve a kikötőben rögzített vízi jármű fedélzeti – általános vagy különleges – energiaellátására használt szilárd, folyékony vagy gáznemű tüzelőanyag vagy bármely más energiaforrás szolgáltatása;

2. „rakománykezelés”: a rakomány kezelése a rakományt szállító vízi jármű és a part között, beleértve e tevékenység megszervezését is, a rakomány behozatala, kivitele vagy tranzitja esetében egyaránt, ideértve az olyan tevékenységeket is, mint a rakománynak a megfelelő rakománykezelő terminálon történő feldolgozása, rögzítése, rögzítésének kioldása, rakodása, szállítása és ideiglenes tárolása a rakomány szállításával közvetlen összefüggésben; ha a tagállamok másként nem határoznak, nem tartozik ide a raktározás, a kiszivattyúzás, az újracsomagolás, sem a rakományon végzett, hozzáadott értéket jelentő egyéb szolgáltatások;

3. „illetékes hatóság”: olyan köz- vagy magánjogi szerv, amely a tagállami jog vagy jogi eszközök alapján helyi, regionális vagy nemzeti szinten jogosult a kikötői tevékenységek megszervezésével vagy igazgatásával összefüggő tevékenységeket folytatni a kikötőt üzemeltető szervvel együttesen vagy azt helyettesítve;

4. „kotrás”: a homok, az üledék vagy egyéb anyagok eltávolítása a vízfenékről a kikötőhöz vezető vízi utakon vagy a kikötőnek a kikötőt üzemeltető szerv hatáskörébe tartozó területén belül, ideértve az eltávolított anyagok ártalmatlanítását is, azzal a céllal, hogy a vízi jármű be tudjon lépni a kikötő területére; a kotrás fogalma magában foglalja mind a kezdeti kotrást (kivitelezési célú kotrási munkák), mind a karbantartás, azaz a vízi út járhatóságának fenntartása céljából végzett kotrást, és nem minősül a felhasználó számára kínált kikötői szolgáltatásnak;

5. „kikötőt üzemeltető szerv”: olyan köz- vagy magánjogi szerv, amelynek a tagállami jog vagy jogi eszközök alapján az a célja, vagy arra van felhatalmazása, hogy – akár egyéb tevékenységekhez kapcsolódóan, akár azoktól elkülönítve – helyi szinten igazgassa és kezelje a kikötői infrastruktúrát és az adott kikötőben a következő feladatok közül egyet vagy többet végezzen: a kikötői közlekedés koordinálása, a kikötői közlekedés irányítása, az érintett kikötőben működő üzemeltetők tevékenységeinek koordinálása, és az érintett kikötőben működő üzemeltetők tevékenységeinek ellenőrzése;

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács 2014/23/EU irányelve (2014. február 26.) a koncessziós szerződésekről (HL L 94., 2014.3.28., 1. o.).

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 2014/24/EU irányelve (2014. február 26.) a közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 94., 2014.3.28., 65. o.).

▼B

6. „kikötés”: a kikötéshez és eloldáshoz kapcsolódó azon szolgáltatások, ideértve a rakpart mentén történő mozgatást is, amelyek a vízi járműveknek a kikötőben vagy a kikötőhöz vezető vízi utakon történő biztonságos üzemeltetéséhez szükségesek;

7. „utasforgalmi szolgáltatások”: az utasok, csomagjaik és gépjárműveik kezelése a szállító vízi jármű és a part között, beleértve e tevékenységek megszervezését, valamint a személyes adatok kezelését és az utasoknak a megfelelő utasterminálon belül történő szállítását is;

8. „révkalauz-szolgáltatás”: egy vízi jármű révkalauz vagy révkalauz-állomás segítségével történő irányítása annak érdekében, hogy az adott vízi jármű biztonságosan befusson a kikötőbe, illetve biztonságosan kifusson a kikötőből a kikötőhöz vezető vízi úton vagy biztonságosan közlekedjen a kikötőn belül;

9. „kikötőhasználati díj”: a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság közvetlen vagy közvetett javára beszedendő díj, amelyet az infrastruktúra, a szolgáltatások és a létesítmények használatáért, többek között az érintett kikötőkhöz vezető vízi utak igénybevételéért, valamint az utasok és a rakomány kezeléséért kell megfizetni, és amely díjba a földterület-bérbeadási díjak, illetve azzal azonos hatású díjak nem tartoznak bele;

10. „a hajókon keletkező hulladék és a rakománymaradványok összegyűjtése”: a 2000/59/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ([1]) meghatározottak szerinti, hajókon keletkező hulladék és rakománymaradványok befogadása bármely olyan rögzített, úszó vagy mozgatható létesítménybe, amely alkalmas az említett, hajókon keletkező hulladék és rakománymaradványok fogadására;

11. „kikötői szolgáltatási díj”: az adott szolgáltatás használóira kivetett, a kikötői szolgáltatást nyújtó szolgáltató javára fizetendő díj;

12. „kikötői szolgáltatási szerződés”: hivatalos és jogilag kötelező erejű megállapodás vagy azonos jogi hatással bíró egyéb jogi aktus valamely kikötői szolgáltató és a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság között, amelynek tárgya egy vagy több kikötői szolgáltatás nyújtása, függetlenül attól, hogy a kikötői szolgáltatók kijelölésére milyen formában kerül sor;

13. „kikötői szolgáltató”: bármely természetes vagy jogi személy, aki vagy amely díjazás ellenében egy vagy több kategóriába tartozó kikötői szolgáltatást nyújt vagy nyújtani kíván;

14. „közszolgáltatási kötelezettség”: azon közérdekű kikötői szolgáltatások vagy tevékenységek biztosítása érdekében meghatározott vagy megállapított kötelezettség, amelyeket egy szolgáltató – amennyiben saját gazdasági érdekeit venné figyelembe – nem, vagy nem ugyanolyan mértékben vagy nem ugyanolyan feltételekkel végezne el;

([1]) Az Európai Parlament és a Tanács 2000/59/EK irányelve (2000. november 27.) a hajókon keletkező hulladék és a rakománymaradványok fogadására alkalmas kikötői létesítményekről (HL L 332., 2000.12.28., 81. o.).

▼B

15. „rövid távú tengeri fuvarozás”: teher- és utasszállítás a tengeren a földrajzi értelemben vett Európában található kikötők között, illetve ezen kikötők és az Európán kívüli, de Európával határos, a zárt tengerek mentén tengerparttal rendelkező országok kikötői között;

16. „tengeri kikötő”: olyan vízi és egyben szárazföldi terület, amely infrastruktúrája és berendezései révén lehetővé teszi elsősorban a vízi járművek fogadását, azok ki- és berakodását, az áruk tárolását, fogadását és feladását, valamint az utasok, a személyzet és más személyek be- és kiszállását; ideértendő továbbá minden egyéb olyan infrastruktúra is, amelyekre a kikötő területén a fuvarozóknak szükségük van;

17. „vontatás”: a vízi jármű kormányzásához vontatóhajóval nyújtott támogatás, amely azt hivatott elősegíteni, hogy a vízi jármű biztonságosan befusson a kikötő területére, biztonságosan kifusson a kikötő területéről, illetve biztonságosan közlekedjen a kikötőben;

18. „kikötőhöz vezető vízi út”: a nyílt tengerről a kikötőbe vezető vízi út, mint például a kikötőbejáratok, a hajózható átjárók, a folyók, a tengeri csatornák és a fjordok, amennyiben a szóban forgó vízi út a kikötőt üzemeltető szerv illetékességi körébe tartozik.

II. FEJEZET

KIKÖTŐI SZOLGÁLTATÁSOK NYÚJTÁSA

3. cikk

A kikötői szolgáltatások szervezése

(1) A tengeri kikötőkben nyújtott kikötői szolgáltatások piacára való bejutás e rendelettel összhangban a következő feltételek teljesítéséhez köthető:

a) a kikötői szolgáltatások nyújtására vonatkozó minimumkövetelmények;

b) a szolgáltatók számának korlátozása;

c) közszolgáltatási kötelezettségek;

d) belső szolgáltatókkal kapcsolatos korlátozások.

(2) A tagállamok nemzeti jogukban úgy rendelkezhetnek, hogy a kikötői szolgáltatások egy vagy több kategóriájára vonatkozóan nem írják elő az (1) bekezdésben említett feltételeket.

(3) A kikötői létesítmények, berendezések és felszerelések igénybevételére vonatkozó feltételeknek méltányosnak, ésszerűnek és megkülönböztetésmentesnek kell lenniük.

▼B

4. cikk

A kikötői szolgáltatások nyújtására vonatkozó minimumkövetelmények

(1) A kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság előírhatja, hogy a kikötői szolgáltatók – ideértve az alvállalkozókat is – teljesítsenek bizonyos minimumkövetelményeket a megfelelő kikötői szolgáltatás elvégzéséhez.

(2) Az (1) bekezdésben említett minimumkövetelmények csak a következőkre vonatkozhatnak:

a) a kikötői szolgáltató, az általa alkalmazott személyzet, illetve a kikötői szolgáltató tevékenységeit ténylegesen és állandó jelleggel irányító természetes személyek szakmai képesítése;

b) a kikötői szolgáltató pénzügyi kapacitása;

c) az adott kikötői szolgáltatás szokásos és biztonságos körülmények között történő nyújtásához szükséges berendezések, valamint a berendezések előírt szintű karbantartásához szükséges kapacitás;

d) az adott kikötői szolgáltatások elérhetősége valamennyi felhasználó számára, minden kikötőhelyen, megszakítás nélkül, napi 24 órában, egész éven át;

e) a tengerbiztonsági követelmények, valamint a kikötő, a kikötőhöz vezető utak, a kikötőben található létesítmények és berendezések, illetve a munkavállalók és más személyek biztonságára és védelmére vonatkozó követelmények betartása;

f) a helyi, tagállami, uniós és nemzetközi környezetvédelmi előírások betartása;

g) az adott kikötő szerinti tagállamban alkalmazandó szociális és munkajogi kötelezettségeknek való megfelelés, ideértve az alkalmazandó kollektív szerződéseknek, személyzeti követelményeknek, a tengerészek munka- és pihenőidejére vonatkozó követelményeknek, valamint a munkaügyi ellenőrzésekre vonatkozó szabályoknak való megfelelést;

h) a kikötői szolgáltató jó hírneve, amelyet a jó hírnévre vonatkozó, alkalmazandó nemzeti jogszabályokkal összhangban kell megállapítani, figyelembe véve minden olyan nyomós okot, amelynek alapján a kikötői szolgáltató megbízhatósága kétségbe vonható;

(3) A (4) bekezdés sérelme nélkül, amennyiben egy tagállam szükségesnek ítéli, hogy a (2) bekezdés g) pontjának való teljes körű megfelelés érdekében lobogó használatára vonatkozó kötelezettséget írjon elő a területén található kikötőkben túlnyomórészt vontatási vagy kikötési műveletekre használt vízi járművek számára, erről a döntéséről tájékoztatja a Bizottságot még az eljárást megindító hirdetmény közzététele előtt, vagy hirdetmény hiányában a lobogó használatára vonatkozó kötelezettség előírása előtt.

(4) A minimumkövetelményeknek

a) átláthatónak, objektívnek, megkülönböztetésmentesnek, arányosnak, valamint az adott kikötői szolgáltatás kategóriája és jellege szempontjából relevánsnak kell lenniük;

▼B

b) mindaddig meg kell felelni, amíg a kikötői szolgáltatások nyújtására való jogosultság érvényes.

(5) Amennyiben a minimumkövetelmények közé tartozik a helyi feltételek konkrét ismerete, a kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak gondoskodnia kell arról, hogy az információk megfelelően, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételekkel hozzáférhetők legyenek.

(6) Az (1) bekezdésben említett esetekben a kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak 2019. március 24-ig, illetve az említett dátum után alkalmazandó minimumkövetelmények esetében a követelmények alkalmazásának kezdő dátuma előtt legalább három hónappal közzé kell tennie a (2) bekezdésben említett minimumkövetelményeket, valamint azt az eljárást, amellyel a kikötői szolgáltatások ezen követelmények szerinti nyújtásának jogát megadja. A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak a kikötői szolgáltatókat előre értesítenie kell a feltételek és az eljárás bármilyen változásáról.

(7) E cikk alkalmazása nem érinti a 7. cikk rendelkezéseit.

5. cikk

Eljárás a minimumkövetelmények teljesítésének biztosítására

(1) A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak átlátható, objektív, megkülönböztetésmentes és arányos módon kell eljárnia a kikötői szolgáltatókkal kapcsolatosan.

(2) A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak a 4. cikkel összhangban meghatározott minimumkövetelmények alapján, a kikötői szolgáltatások nyújtására vonatkozó jogra irányuló kérelem és a szükséges dokumentumok kézhezvételét követő észszerű időn, de legfeljebb négy hónapon belül meg kell adnia az említett jogot, vagy el kell utasítania a kérelmet.

(3) Amennyiben a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság elutasítja az említett kérelmet, az elutasítást a 4. cikk (2) bekezdésében meghatározott minimumkövetelmények alapján kellően meg kell indokolnia.

(4) Amennyiben a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság korlátozza vagy megszünteti a kikötői szolgáltatás nyújtására vonatkozó jogot, a korlátozást vagy megszüntetést kellően meg kell indokolnia, és annak összhangban kell lennie az (1) bekezdéssel.

6. cikk

A kikötői szolgáltatók számának korlátozása

(1) A kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság az alábbi okok közül egy vagy több alapján korlátozhatja a kikötői szolgáltatók számát egy adott kikötői szolgáltatás tekintetében:

a) a rendelkezésre álló földterület vagy víz melletti terület szűkössége vagy behatárolt rendeltetése, feltéve hogy a korlátozás összhangban van a kikötőt üzemeltető szerv által, vagy adott esetben a nemzeti jog szerinti bármely más közigazgatási szerv által elfogadott határozatokkal vagy tervekkel;

▼B

b) a korlátozás hiánya gátolná a 7. cikkben előírt közszolgáltatási kötelezettségek teljesítését, ideértve azt is, ha a korlátozás hiánya különösen magas költségeket eredményezne az ilyen kötelezettségek teljesítése tekintetében a kikötőt üzemeltető szerv, az illetékes hatóság vagy a kikötőhasználók számára;

c) a korlátozás hiánya gátolná annak biztosítását, hogy a kikötői műveletek biztonsági és védelmi szempontból megfelelőek, illetve környezeti szempontból fenntarthatóak legyenek;

d) a kikötői infrastruktúra jellemzői vagy a kikötői forgalom jellege nem teszik lehetővé, hogy a kikötőben egyszerre több kikötői szolgáltató működjön;

e) a 2014/25/EU irányelv 35. cikke értelmében megállapítást nyert, hogy valamely tagállamban egy kikötői ágazatban vagy alágazatban – a kikötői szolgáltatásokat is beleértve – olyan tevékenység folyik, amely az említett irányelv 34. cikkének megfelelően közvetlenül ki van téve a versenynek. Ilyen esetben e cikk (2) és (3) bekezdése nem alkalmazandó.

(2) Annak érdekében, hogy biztosítva legyen annak lehetősége, hogy az érdekelt felek észszerű határidőn belül megtehessék észrevételeiket, a kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak a kikötői szolgáltatók számának (1) bekezdéssel összhangban történő korlátozására irányuló minden javaslatot – az említett javaslatok indokolásával együtt – legalább három hónappal a kikötői szolgáltatók számának korlátozásáról szóló döntés elfogadását megelőzően közzé kell tennie.

(3) A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak közzé kell tennie a kikötői szolgáltatók számának korlátozásáról elfogadott határozatot.

(4) Amennyiben a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság a kikötői szolgáltatók számának korlátozása mellett dönt, minden érdekelt fél számára nyitott, megkülönböztetésmentes és átlátható kiválasztási eljárást kell lefolytatnia. A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak közzé kell tennie a nyújtandó kikötői szolgáltatásra és a kiválasztási eljárásra vonatkozó információkat, és gondoskodnia kell arról, hogy a pályázatok elkészítéséhez szükséges minden lényeges információ ténylegesen elérhető legyen minden érdekelt fél számára. Az érdekelt felek számára biztosított időtartamnak elegendően hosszúnak kell lennie ahhoz, hogy alaposan megvizsgálhassák az információkat és elkészíthessék pályázatukat. Rendes körülmények között az említett időtartamnak legalább 30 napnak kell lennie.

(5) Az e cikk (1) bekezdésének e) pontjában és (7) bekezdésében, valamint a 8. cikkben említett esetekben a (4) bekezdés nem alkalmazandó.

(6) Ha a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság maga nyújt kikötői szolgáltatásokat, vagy a szolgáltatásnyújtással egy általa közvetlenül vagy közvetve ellenőrzött, jogilag különálló szervezetet bíz meg, az érintett tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket az összeférhetetlenség elkerülése érdekében. Ilyen intézkedések hiányában a szolgáltatók száma nem lehet kevesebb kettőnél, kivéve ha az (1) bekezdésben említett, egy vagy több indok valamelyike alátámasztja a kikötői szolgáltatók egyetlen szolgáltatóra való korlátozását.

▼B

(7) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az átfogó hálózatba tartozó azon kikötőik, amelyek nem felelnek meg az 1315/2013/EU rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontjában foglalt kritériumoknak, adott kikötői szolgáltatás vonatkozásában korlátozhatják a kikötői szolgáltatók számát. A tagállamok tájékoztatják e döntésükről a Bizottságot.

7. cikk

Közszolgáltatási kötelezettségek

(1) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy a kikötői szolgáltatókra a kikötői szolgáltatásokkal kapcsolatban közszolgáltatási kötelezettségeket rónak, illetve átadhatják a közszolgáltatási kötelezettségek előírásának jogát a kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak az alábbi felsorolás legalább egy elemének biztosítása érdekében:

a) a kikötői szolgáltatások elérhetősége valamennyi kikötőhasználó számára, minden kikötőhelyen, megszakítás nélkül, napi 24 órában, egész éven át;

b) a szolgáltatás minden felhasználó számára azonos feltételek melletti elérhetősége;

c) a szolgáltatás megfizethetősége a felhasználók bizonyos kategóriái számára;

d) a kikötői műveletek biztonsága, biztonságossága vagy környezeti fenntarthatósága;

e) megfelelő közösségi közlekedési szolgáltatások nyújtása; és

f) a területi kohézió.

(2) Az (1) bekezdésben említett közszolgáltatási kötelezettségeknek világosan meghatározottaknak, átláthatóaknak, megkülönböztetésmenteseknek és ellenőrizhetőeknek kell lenniük, továbbá egyenlő hozzáférést kell biztosítaniuk az Unióban letelepedett minden kikötői szolgáltatónak.

(3) Amennyiben egy tagállam úgy dönt, hogy valamennyi, e rendelet hatálya alá tartozó tengeri kikötőjében közszolgáltatási kötelezettségeket ír elő ugyanazon szolgáltatás tekintetében, ezekről értesíti a Bizottságot.

(4) Abban az esetben, ha egy közszolgáltatási kötelezettségnek minősülő kikötői szolgáltatás nyújtásában fennakadások vannak, illetve ennek közvetlen veszélye fennáll, a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság rendkívüli intézkedést hozhat. A rendkívüli intézkedés állhat abban, hogy a szolgáltatási szerződést – legfeljebb két évre – közvetlen odaítéléssel másik szolgáltatónak adják át. Ez alatt az idő alatt a kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak vagy új eljárást kell indítania az új kikötői szolgáltató kiválasztására, vagy a 8. cikket kell alkalmaznia. A nemzeti joggal összhangban megvalósított kollektív ágazati fellépések nem tekinthetők a kikötői szolgáltatásnyújtás olyan zavarainak, amelyek esetében rendkívüli intézkedések hozhatók.

▼B

8. cikk

Belső szolgáltató

(1) A 6. cikk (6) bekezdésének sérelme nélkül a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság dönthet úgy, hogy vagy maga nyújtja a kikötői szolgáltatást, vagy azt egy jogilag különálló olyan szervezeten keresztül nyújtja, amely felett a saját szervezeti egységei felett gyakorolthoz hasonló szintű ellenőrzést gyakorol, feltéve, hogy a 4. cikk egyenlő feltételek mellett vonatkozik az érintett kikötői szolgáltatást nyújtó valamennyi félre. Ebben az esetben e rendelet alkalmazásában a kikötői szolgáltatót belső szolgáltatónak kell tekinteni.

(2) Csak akkor tekinthető úgy, hogy a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság a saját szervezeti egységei felett gyakorolt ellenőrzéshez hasonló szintű ellenőrzést gyakorol egy jogilag különálló szervezet felett, ha az érintett jogi személy stratégiai céljait és jelentős döntéseit is döntő mértékben befolyásolja.

(3) A 6. cikk (1) bekezdésének a)–d) pontja szerinti esetekben a belső szolgáltató a rábízott kikötői szolgáltatásokat csak abban a kikötőben, illetve azokban a kikötőkben végezheti el, amely(ek) tekintetében a kikötői szolgáltatás nyújtásával megbízták.

9. cikk

A munkavállalók jogainak védelme

(1) E rendelet nem érinti a tagállamok szociális és munkajogi szabályainak alkalmazását.

(2) Az uniós és nemzeti jog, többek között a szociális partnerek között érvényben lévő kollektív szerződések sérelme nélkül a kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak elő kell írnia a kijelölt kikötői szolgáltató számára a szociális és munkajog területére vonatkozó kötelezettségekkel összhangban lévő munkafeltételek biztosítását a személyzetnek, és az uniós jogban, a nemzeti jogban, illetve a kollektív szerződésekben meghatározott szociális normák betartását.

(3) Abban az esetben, ha a koncessziós szerződés vagy közbeszerzési szerződés odaítélése maga után vonja a kikötői szolgáltató megváltozását, a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság előírhatja, hogy az addigi kikötői szolgáltatónak a nemzeti jogban meghatározott, munkaszerződésből vagy a munkaügyi kapcsolatokból eredő, a változás időpontjában érvényes jogai és kötelezettségei átszálljanak az újonnan választott kikötői szolgáltatóra. Ezekben az esetekben a korábbi szolgáltató által előzetesen felvett személyzetnek ugyanazokat a jogokat kell megadni, mint amelyekben akkor részesülne, ha a vállalkozásoknak a 2001/23/EK irányelv szerinti átruházására került volna sor.

(4) Amennyiben a kikötői szolgáltatásnyújtással összefüggésben a személyzet átvételére kerül sor, a versenyeljárással kapcsolatos dokumentumokban és a kikötői szolgáltatási szerződésekben fel kell sorolni az érintett személyzetet, és átlátható adatokat kell adni szerződéses jogaikról és azon feltételekről, amelyek alapján e munkavállalók a kikötői szolgáltatásokhoz kapcsolódónak tekintendők.

▼B

10. cikk

Mentességek

(1) E fejezet, valamint a 21. cikk a személyszállítási szolgáltatásokra, valamint a révkalauz-szolgáltatásra nem vonatkozik.

(2) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy alkalmazzák ezt a fejezetet és a 21. cikket a révkalauz-szolgáltatásokra. Amennyiben egy tagállam így dönt, tájékoztatja erről a Bizottságot.

III. FEJEZET

PÉNZÜGYI ÁTLÁTHATÓSÁG ÉS ÖNÁLLÓSÁG

11. cikk

A pénzügyi kapcsolatok átláthatósága

(1) A közigazgatási szervek és az állami finanszírozásban részesülő, kikötőt üzemeltető szerv vagy az annak nevében kikötői szolgáltatásokat nyújtó egyéb szervezet közötti pénzügyi kapcsolatokat a könyvelési rendszerben átlátható módon ki kell mutatni, úgy, hogy a következők egyértelműek legyenek:

a) a közvetlenül a közigazgatási szervek által az érintett kikötőt üzemeltető szervek rendelkezésére bocsátott állami finanszírozás;

b) a közigazgatási szervek által közvállalkozások, illetve állami pénzügyi intézmények közvetítésével rendelkezésre bocsátott állami finanszírozás; és

c) az említett állami finanszírozás rendeltetése.

(2) Amennyiben az állami finanszírozásban részesülő, kikötőt üzemeltető szerv maga nyújt kikötői vagy kotrási szolgáltatásokat, vagy e szolgáltatásokat a nevében egy másik szervezet végzi, a kikötőt üzemeltető szervnek egyéb tevékenységeitől elkülönített könyvelést kell vezetnie az államilag finanszírozott kikötői vagy kotrási szolgáltatással kapcsolatos tevékenységéről, a következők érdekében:

a) minden költség és bevétel rendeltetésének megjelölése, illetve felosztása következetesen alkalmazott és objektív módon alátámasztható számviteli elvek alapján, pontosan történjen; és

b) az elkülönített könyvelést egyértelműen meghatározott számviteli elvek alapján vezessék.

(3) Az (1) bekezdésben említett állami finanszírozás a következőket foglalja magában: részvénytőke és kvázi-sajáttőke jellegű támogatás, vissza nem térítendő támogatás, csak bizonyos körülmények között visszatérítendő támogatás, kölcsönök, ideértve a folyószámlahiteleket és a tőkeinjekció-előlegeket, a közigazgatási szervek kezességvállalása a kikötőt üzemeltető szerv viszonylatában, valamint az állami pénzügyi támogatás bármely más formája.

(4) A kikötőt üzemeltető szerv vagy az annak nevében kikötői szolgáltatásokat nyújtó egyéb szervezet az (1) és (2) bekezdés szerinti, pénzügyi kapcsolatokra vonatkozó információkat az azon pénzügyi év végétől számított öt éven keresztül köteles megőrizni, amelyekre az információk vonatkoznak.

▼B

(5) A kikötőt üzemeltető szerv vagy az annak nevében kikötői szolgáltatásokat nyújtó egyéb szervezet hivatalos panasz esetén és kérelemre köteles az érintett tagállam illetékes hatóságának rendelkezésére bocsátani az (1) és (2) bekezdésben említett információkat, valamint minden olyan további információt, amelyet a hatóság szükségesnek ítél ahhoz, hogy a benyújtott adatokat részletesen értékelni tudja, és a versenyjogi szabályoknak megfelelően fel tudja mérni, hogy e rendeletet betartják-e. Az illetékes hatóságnak kérelemre a Bizottság rendelkezésére kell bocsátania az említett információkat. Az információkat a kérelem benyújtását követő három hónapon belül meg kell adni.

(6) Amennyiben a kikötőt üzemeltető szerv vagy az annak nevében kikötői szolgáltatásokat nyújtó egyéb szervezet a korábbi pénzügyi években nem részesült állami finanszírozásban, de a tárgyévtől kezdve ilyen finanszírozást vesz igénybe, az állami finanszírozás folyósítását követő pénzügyi évtől kezdve alkalmaznia kell az (1) és (2) bekezdés rendelkezéseit.

(7) Amennyiben az állami finanszírozás közszolgáltatási kötelezettség ellentételezéseként kerül kifizetésre, arról a könyvelésben külön el kell számolni, és ez a tétel nem rendelhető hozzá más szolgáltatói vagy üzleti tevékenységhez.

(8) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy amennyiben az aránytalan adminisztratív terhet jelentene, e cikk (2) bekezdése nem alkalmazandó az átfogó hálózat részét képező azon kikötőikre, amelyek nem teljesítik az 1315/2013/EU rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontjában meghatározott kritériumokat, feltéve, hogy a kapott állami források és azoknak a kikötői szolgáltatásokra való felhasználása továbbra is teljes mértékben átlátható módon kerül kimutatásra a számviteli rendszerükben. A tagállamok e döntésről előzetesen tájékoztatják a Bizottságot.

12. cikk

Kikötői szolgáltatási díjak

(1) A belső szolgáltatók által közszolgáltatási kötelezettség keretében nyújtott szolgáltatások díját, a révkalauz-szolgáltatások tényleges versenynek nem kitett díját, és a kikötői szolgáltatók által a 6. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott szolgáltatásokért kivetett díjakat átlátható, objektív és megkülönböztetésmentes módon és a nyújtott szolgáltatás költségével arányosan kell megállapítani.

(2) A kikötői szolgáltatási díjak megfizetése más díjak, például a kikötőhasználati díjak megfizetésével együtt is történhet. Ilyen esetben a kikötői szolgáltatónak és adott esetben a kikötőt üzemeltető szervnek gondoskodnia kell arról, hogy a kikötői szolgáltatási díj összege könnyen beazonosítható legyen a kikötői szolgáltatások használói számára.

(3) A kikötői szolgáltató hivatalos panasz esetén és kérelemre köteles az érintett tagállam illetékes hatóságának rendelkezésére bocsátani az azokra az elemekre vonatkozó releváns információkat, amelyek alapján az (1) bekezdés szerint kivetett kikötői szolgáltatási díjak összetételét és mértékét megállapították.

▼B

13. cikk

Kikötőhasználati díjak

(1) A tagállamok gondoskodnak a kikötőhasználati díjak kivetéséről. Ettől függetlenül a kikötői infrastruktúrát igénybe vevő kikötői szolgáltatók kikötői szolgáltatási díjakat vethetnek ki.

(2) A kikötőhasználati díjak megfizetése más díjak, például a kikötői szolgáltatási díjak megfizetésével együtt is történhet. Ilyen esetben a kikötőt üzemeltető szervnek gondoskodnia kell arról, hogy a kikötőhasználati díj összege könnyen beazonosítható legyen a kikötői infrastruktúra használói számára.

(3) Az infrastruktúra-használati díjszabási rendszer hatékonyságának fokozása érdekében a kikötőhasználati díjak összetételét és mértékét a kikötő üzleti stratégiájának és beruházási terveinek megfelelően, a versenyjogi szabályokkal összhangban kell megállapítani. Adott esetben az ilyen díjak meghatározásakor be kell tartani az érintett tagállam általános kikötői szakpolitikái keretében meghatározott általános követelményeket is.

(4) A (3) bekezdés sérelme nélkül a kikötőhasználati díjakat differenciálni lehet a kikötő – többek között a használók bizonyos kategóriájával kapcsolatos – gazdasági stratégiájának és területfejlesztési politikájának megfelelően, vagy a kikötői infrastruktúra hatékonyabb használata, a rövid távú tengeri fuvarozás, valamint a kimagasló környezeti teljesítményű, illetve rendkívül energia- vagy szén-dioxid-hatékony szállítási műveletek előmozdítása érdekében. A differenciáláshoz alkalmazott kritériumoknak átláthatónak, objektívnek és megkülönböztetésmentesnek kell lenniük, és összhangban kell lenniük a versenyjoggal, ideértve az állami támogatásra vonatkozó szabályokat is. A kikötőhasználati díjak megállapításakor figyelembe lehet venni a külső költségeket is, és a differenciálásuk az üzleti gyakorlattól is függővé tehető.

(5) A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak gondoskodnia kell arról, hogy a kikötőhasználók és azok képviselői vagy szervezetei tájékoztatást kapjanak a kikötőhasználati díjak jellegéről és mértékéről. A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak gondoskodnia kell arról, hogy a kikötői infrastruktúra használói tájékoztatást kapjanak a kikötőhasználati díjak jellegének, illetve mértékének bármilyen változásáról legalább két hónappal az említett változások hatálybelépésének időpontját megelőzően. A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak nem kötelessége az egyéni tárgyalások során megállapított díjak differenciálásának nyilvánosságra hozatala.

(6) A kikötőt üzemeltető szervnek hivatalos panasz esetén és kérelemre az érintett tagállam illetékes hatóságának rendelkezésére kell bocsátania a (4) és (5) bekezdésben említett információkat, és a kikötőhasználati díjak szerkezetének és mértékének meghatározásához alapul szolgáló elemekre vonatkozó minden releváns információt. Az említett hatóságnak kérelemre a Bizottság rendelkezésére kell bocsátania az említett információkat.

▼B

IV. FEJEZET

ÁLTALÁNOS ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

14. cikk

Az alkalmazottak képzése

A kikötői szolgáltatók gondoskodnak arról, hogy az alkalmazottak megkapják a munkájukhoz lényeges ismeretek megszerzését lehetővé tévő képzést, különös tekintettel az egészségügyi és biztonsági szempontokra, valamint rendszeresen korszerűsítik a képzési követelményeket a technológiai innovációkkal kapcsolatos kihívások megválaszolása érdekében.

15. cikk

Konzultáció a kikötőhasználókkal és egyéb érdekelt felekkel

(1) A kikötőt üzemeltető szervnek az alkalmazandó nemzeti joggal összhangban, többek között a 8. cikkben szabályozott esetekben konzultálnia kell a kikötőhasználókkal a díjszabási politikájáról. E konzultáció során a belső szolgáltatók által közszolgáltatási kötelezettség keretében nyújtott szolgáltatások esetében ki kell térni a kikötőhasználati díjak és a kikötői szolgáltatási díjak lényeges változásaira.

(2) A kikötőt üzemeltető szervnek az alkalmazandó nemzeti joggal összhangban, konzultálnia kell a kikötőhasználókkal és a többi érdekelt féllel a hatáskörébe tartozó alapvető kérdésekről a következők tekintetében:

a) a kikötői szolgáltatások koordinációja a kikötő területén belül;

b) intézkedések a hátországgal való kapcsolatok fejlesztésére, ideértve a vasúti és a belvízi hajózási szállítás fejlesztését és hatékonyabbá tételét célzó intézkedéseket;

c) a kikötői adminisztrációs eljárások hatékonysága és az egyszerűsítésüket célzó intézkedések;

d) környezetvédelmi kérdések;

e) területfejlesztés; és

f) intézkedések a kikötői terület biztonságának biztosítására, ideértve adott esetben a kikötői munkavállalók egészségét és biztonságát is.

(3) A kikötői szolgáltatóknak megfelelő tájékoztatást kell nyújtaniuk a kikötőhasználók számára a kikötői szolgáltatások díjának jellegéről és mértékéről.

(4) A kikötőt üzemeltető szervnek és a kikötői szolgáltatóknak az e cikk szerinti kötelezettségeik végrehajtása során tiszteletben kell tartaniuk az üzleti adatok bizalmas jellegét.

▼B

16. cikk

A panaszok kezelése

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az e rendelet alkalmazása nyomán felmerülő panaszok kezelésére hatékony eljárás álljon rendelkezésre az e rendelet hatálya alá tartozó tengeri kikötőik vonatkozásában.

(2) A panaszkezelési eljárást a kikötőt üzemeltető bármely szerv és a kikötői szolgáltatók tevékenységétől független módon úgy kell lefolytatni, hogy elkerülhető legyen az összeférhetetlenség. A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a panaszok kezelése funkcionálisan ténylegesen elkülönüljön a kikötők tulajdonjogától, a kikötők üzemeltetésétől, a kikötői szolgáltatások nyújtásától és a kikötőhasználattól. A panaszok kezelése során részrehajlástól mentes és átlátható módon kell eljárni, és megfelelően tiszteletben kell tartani a szabad vállalkozás jogát.

(3) A panaszokat azon tagállamban kell benyújtani, amely területén az a kikötő található, ahonnan a jogvita feltételezhetően ered. A tagállamok gondoskodnak róla, hogy a kikötőhasználók és egyéb érintett érdekelt felek tájékoztatást kapjanak arról, hogy hol és milyen módon élhetnek panasszal, és melyik hatóság felelős a panaszok kezelése vonatkozásában.

(4) A panaszok kezelése vonatkozásában felelős hatóságoknak adott esetben együtt kell működniük egymással a különböző tagállamokban letelepedett feleket érintő jogvitákkal kapcsolatos kölcsönös segítségnyújtás érdekében.

(5) A panaszok kezeléséért felelős hatóságokat a nemzeti joggal összhangban fel kell hatalmazni arra, hogy a panaszokra vonatkozóan információszolgáltatási kötelezettséget írjanak elő a kikötőt üzemeltető szervek, a kikötői szolgáltatók és a kikötőhasználók számára.

(6) A panaszok kezeléséért felelős hatóságokat a nemzeti joggal összhangban fel kell hatalmazni arra, hogy kötelező erejű határozatokat hozzanak, amelyek adott esetben bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik.

(7) A tagállamok 2019. március 24-ig tájékoztatják a Bizottságot a panaszkezelési eljárásról – megjelölve a (3) bekezdésben említett hatóságokat –, azt követően pedig az adatok mindennemű változásról. A Bizottság ezen információkat közzéteszi és rendszeresen frissíti a honlapján.

(8) A tagállamok adott esetben általános információcserét folytatnak e cikk alkalmazásáról. A Bizottság támogatja az ilyen jellegű együttműködést.

17. cikk

Illetékes hatóságok

A tagállamok biztosítják, hogy a kikötőhasználók és egyéb érdekelt felek tájékoztatást kapjanak a 11. cikk (5) bekezdésében, a 12. cikk (3) bekezdésében és a 13. cikk (6) bekezdésében említett illetékes hatóságokról. A tagállamok 2019. március 24-ig tájékoztatják a Bizottságot is az említett hatóságokról, illetve azt követően az adatok mindennemű változásáról. A Bizottság ezen információkat közzéteszi és rendszeresen frissíti a honlapján.

▼B

18. cikk

Fellebbezés

(1) Minden jogos érdekkel rendelkező félnek jogában áll fellebbeznie a kikötőt üzemeltető szerv, az illetékes hatóság vagy más érintett nemzeti hatóság által e rendelet alapján hozott határozatok vagy egyedi intézkedések ellen. A jogorvoslati szerveknek függetlennek kell lenniük a jogorvoslattal érintett felektől. A jogorvoslati szervek lehetnek bíróságok is.

(2) Amennyiben az (1) bekezdésben említett jogorvoslati szerv nem igazságügyi szerv, határozatait mindig írásbeli indokolással kell, hogy ellássa. Határozatait a nemzeti bíróság felülvizsgálhatja.

19. cikk

Szankciók

A tagállamok megállapítják az e rendelet megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést ezek végrehajtására. Az előírt szankcióknak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük. A tagállamok e szabályokról 2019. március 24-ig tájékoztatják a Bizottságot, és haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot az e szabályokat érintő minden későbbi módosításról.

20. cikk

Jelentés

A Bizottság legkésőbb 2023. március 24-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak e rendelet alkalmazásáról és hatásáról.

Az említett jelentésben számba kell venni a kikötői ágazattal foglalkozó uniós szintű ágazati társadalmi párbeszéd bizottsága keretében elért eredményeket.

21. cikk

Átmeneti intézkedések

(1) Ez a rendelet nem alkalmazandó a 2017. február 15. előtt kötött, időben korlátozott kikötői szolgáltatási szerződésekre.

(2) A 2017. február 15. előtt megkötött, határozatlan időtartamra szóló kikötői szolgáltatási szerződéseket úgy kell módosítani, hogy azok 2025. július 1-jéig összhangba kerüljenek ezzel a rendelettel.

▼M1

(3) A 13. cikk (1), (3) és (4) bekezdése ellenére, a kikötőt üzemeltető szerv vagy az illetékes hatóság dönthet úgy, hogy a 2020. március 1. és 2020. október 31. közötti időszakra esedékes kikötőhasználati díjak megfizetését elengedi, felfüggeszti, mértékét csökkenti vagy megfizetését elhalasztja. A tagállamok határozhatnak úgy, hogy az ilyen döntéseknek tiszteletben kell tartaniuk a nemzeti jogban e célból meghatározott követelményeket. A kikötőhasználati díjak megfizetésének

▼M1

elengedését, felfüggesztését, mértékének csökkentését vagy megfizetésének elhalasztását átlátható, objektív és megkülönböztetéstől mentes módon kell biztosítani.

A kikötőt üzemeltető szervnek vagy az illetékes hatóságnak gondoskodnia kell arról, hogy a kikötőhasználók és azok képviselői vagy szervezetei megfelelő tájékoztatást kapjanak. A 13. cikk (5) bekezdésében említett két hónapos határidő e tekintetben nem alkalmazandó.

▼B

22. cikk

Hatálybelépés

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ezt a rendeletet 2019. március 24-től kell alkalmazni.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.